

Ze bleven maar staren

Vandaag was ik met mama bij de Hema. Ik vind het bijna altijd leuk om te winkelen, maar nu gebeurde er iets wat ik echt niet leuk vond.

Starende meisjes

We stonden bij de kassa en twee meisjes bleven naar me kijken. Niet een beetje kijken, maar echt staren naar mij. Mensen mogen wel naar me kijken, maar nu keken ze wel erg lang en ik vond het helemaal niet leuk. Er stond een leuke jongen achter de kassa en normaal zou ik heel lang naar hém kijken, maar nu keek ik alleen maar naar de starende meisjes.

Niet weg

Omdat ik niets kan zeggen en ook niet weg kan met mijn rolstoel zat er niets anders op dan te gaan huilen en schreeuwen. Ik moest duidelijk maken dat ze op moesten houden met staren maar ik wist niet hoe. Mama maakte de boel nog erger door met die meisjes te gaan praten en te vertellen wie ik was. Dat was helemaal erg! Ik wilde gewoon weg.

Anders zijn

Op dat moment voelde ik heel goed dat ik anders ben en dat mensen daarom naar me kijken. Maar ik kan er niets aan doen dat ik zo ben en die meisjes moesten niet zo stom staan te staren de hele tijd. Ik was verdrietig en gefrustreerd, want anders zijn is niet altijd leuk.

Moeder: *Yrsa begon te huilen en te schreeuwen. Ik denk zelf doordat de meisjes naar haar keken. Maar op dat moment wist ik dat niet zeker. Het gedrag van Yrsa was ook voor mij nieuw. Ik probeerde de boel te sussen door de meisjes uit te leggen dat er niet zoveel aan de hand was. De jongen achter de kassa werd alsmaar zenuwachtiger en liet dingen uit zijn handen vallen. Ik had enorm met hem te doen.*

Later heb ik bij Yrsa nagevraagd wat er nou aan de hand was en uit de reacties die ze gaf maakte ik op dat zij de starende blikken heel erg vervelend vond, dus dat mijn vermoeden klopte. Ik heb het idee dat

zij zich veel meer bewust aan het worden is van wie zij is en dat zij een zelfbeeld aan het ontwikkelen is waardoor zij beter beseft dat ze anders is. Hier horen emoties bij die er eerder niet op die manier waren als frustratie, maar vooral besef van anders zijn.

Ik vind het moeilijk om hiermee om te gaan, want je wil haar helpen, maar ik weet niet goed hoe.

Om over na te denken: Wat zou je zelf doen wanneer mensen staren naar je zoon of dochter en hij of zij raakt overstuur?

BLOG: DE WERELD VOLGENS YRSA

In deze blog maken we kennis met Yrsa. Yrsa is 19 jaar en heeft ernstige meervoudige beperkingen. We nemen je mee in haar wereld door verhalen vanuit haar perspectief te vertellen.

Het gaat om alledaagse situaties thuis of op haar werk bij ZomerPlus. De rode draad in de verhalen is adolescentie: alle veranderingen die Yrsa doormaakt op weg van puber naar jonge vrouw.

Nieuwsgierig hoe deze blog tot stand is gekomen? Check:

www.ikgaemb.nl/blog-de-wereld-volgens-yrsa/

De korte stukjes worden opgetekend door Lucienne Vossen.

www.lvwandelcoach.nl